

[Sigsgaard.]

ville også være naturligt — tilføres fra vel-etablerede virksomheder med mindre behov for nyudvikling og selvfølgelig fra banker; de hører jo til de allermest veletablerede virksomheder, vi har. Men det, at vore virksomheder overvejende er privatejede, gør, at man ikke sådan uden videre kan flytte penge fra den ene virksomhed til den anden, og det er dette privateje af virksomhederne, der i det hele taget giver de mange problemer, som aktualiseres ved fremsættelsen af et forslag som det, vi her behandler.

Det burde også være en selvfølgelig ting, at tilfældige private personer ikke kunne drage personlig fordel af forskningsmidlerne. Den forøgede fortjeneste, som udviklingsmidlerne medfører, burde selvfølgelig komme hele samfundet og først og fremmest de arbejdere og funktionærer, der gennem deres arbejde har skabt kapitalen og produkterne, til gode.

Men virksomhederne er altså i privat eje, og den ene vil ikke give af sit overskud til den anden. Derfor kommer staten, der mere og mere får til opgave at mildne de modsætninger og problemer, som den forældede produktionsform skaber, og siger til virksomhederne: „Jå men vi vil da gerne betale, så I kan lave nye varer og gennem reklame presse salget af dem op, for vi skal jo konkurrere“. Men nu er det sådan, at staten kun har de penge, som den tager fra skatteyderne. Det er altså nogle af disse penge, der skal gå til virksomhederne. Det er også sådan, at det ikke er fabrikanterne eller grossererne eller aktionærerne, der betaler skatten. Noget betaler de selvfølgelig, men de har afskrivningsreglerne at dække sig under, de beskyttes af en lav aktieselskabsskat, en lav formueskat, en lille arveafgift, og endelig sørger staten for, at de har let ved at bedrage skattevæsenet. Det er altså ikke først og fremmest dem, der kommer til at betale. Nej, det er lønarbejderne, som ingen beskytter — det ser vi så tydeligt netop nu for tiden; deres skat stiger med raket fart, medens formueskatten ikke stiger, som finansministeren klart gav udtryk for det forleden dag her i tinget — der skal betale det meste af industristøtten.

De fabrikanter og aktionærer, der lever af det, som de tjener på arbejderne, har på

de udenomsparlamentariske møder på Marientorg, der er omtalt i fremsættelsen, aftalt med regeringen, at arbejderne og funktionærerne og tjenestemændene nu af det, der bliver tilbage af deres arbejdes værdi, når staten har taget sit og arbejdsgiverne har taget deres profit, skal betale endnu et bidrag til arbejdsgiverne; en ekstra profit. Ja, man må tilgive mig, at jeg går ind på disse kedelige detaljer, men vi har jo en tilbøjelighed til kun at stå og snakke skøn-snak, når forslag af økonomisk rækkevidde er til behandling her. Jeg synes, det er relevant altid at rejse spørgsmålet: hvem skal have pengene, og hvem skal betale? Det skjules alt for tit. Det bliver jo nemlig en ekstra profit. Pengene skal bruges til forskning og produktudvikling, men staten stiller skam ingen betingelser om, at den større fortjeneste, der kommer ud af det, skal komme arbejdere og funktionærer til gode. Det står der ikke et ord om i lovforslaget.

Kan lønarbejderne frigøre sig fra de fagretlige reglers spændetøje, så kan de måske kæmpe sig til noget af den ekstra profit, der tjenes på deres egne penge, hvis forslaget her gennemføres, men det er en anden sag.

Alle disse urimeligheder, denne uretfærdige behandling af det flertal, der skaber værdierne, det er simpelt hen kapitalismens væsen.

Hvis vi først kom ud over denne forældede produktionsform, hvis fabrikkerne og værkstederne og kontorerne først blev overdraget til dem, der arbejder i dem, hvis det princip, at nogle lever af andres arbejde, først blev afskaffet, ja, så kunne forskning og produktudvikling foregå og finansieres planmæssigt og retfærdigt, og fordelene ville komme de arbejdende til gode. Havde vi en situation, der lignede det, var der ingen grund overhovedet til at ofre ord på denne sag, så var det en selvfølgelig ting. Men sådan er det ikke i dag, og lovforslaget antyder på ingen måde bare en udvikling i den retning. Jeg vil heller ikke sige, at jeg havde forventet det. Der er ingen forslag om, at fondets penge skal komme f. eks. fra en forhøjelse af aktieselskabsskatten. Det havde måske været en naturlig ting. Der er ingen forslag om en statslig kontrol med, hvordan de ydede midler anvendes. Der er ingen forslag om, at de ansatte på de støt-